

4. scéna – režijní verze - část

0.4 wg Bůh

Artie, Artur, Bůh, Artur#3, Sbor

Na scéně není nikdo, kromě sboru pod plátnem. Uprostřed scény je krabice, na níž je napsáno „Nehybný hybatel“.

1. Příchod Boha

Sbor:

<V rytmu tepu srdce, postupně zesiluje, Sbor pochoduje, jakoby šel do schodů>
Bůh, bůh, bůh, bůh, bůh, bůh, bůh, bůh...přichází.

<Dveřmi vstoupí Bůh. Sbor ihned zmlkne. Dále zdůrazňuje některá Boží slova a promluvy (vyznačeno v textu **tučně**), je jakýmsi „emocionálním“ ventilem. Bůh si odloží plášť, upraví se, a opustí scénu druhou stranou.>

Bůh:

[Pobrukuje si.]

2. Příchod A+A - počáteční rozpaky

Tato pasáž je vtipná, ale pokud se ukáže, že i Bůh je příliš dlouhý (a je to pravděpodobné), i tohle patří k favoritům na vypuštění. - Proto zatím přeskakuju.

<Přichází Artie s Arturem.>

Artie:

Snad jsme se nedostali z fikce do fikce, neku-li do antické komedie, to by byla tragédie.

Artur:

Podívejte, neříkal Descartes cosi o muži v plášti?

Artie:

Vida, Arture. Třeba jsme se nedostali do Božské kanceláře, ale do přijímacího pokoje Pekelného.

Aha, ale tady Primum movens by mohl být hledaným Bohem.

<ke krabici>

Dobrý Bože, měli bychom prosbu.

Artur:

Neměl byste se předtím pomodlit?

Artie:

Nebud' směšný, Arture. Tohle je Bůh, ten nereaguje na zaříkání.

Artur:

Mně se zdá, že nereaguje vůbec.

Artie:

Dobrý Bože, pomůžeš nám, prosím?

Sbor:

Dobrý den, Bůh je momentálně mimo dosah vaší prosby. Prosím vyčkejte, nebo to zkuste znovu, za chvíli.

Artie:

To zní nadějně.

Artur:

Od Boha bych čekal, že bude mít v čekárně alespoň lavičky.

4. scéna – režijní verze - část

Artie:

Nerouhej se.

3. Příchod a monolog Boha

Bůh: Musí něco dělat - háže si mincí. Hodí 2x, při chycení se zastaví a „hodnotí“ výsledek. Když se mu nelíbí, prostě jej změní. Při třetím nadhozu se zastaví, po chvíli natočí hlavu k divákům, schová minci a jde k nim.

Podívejte se, já jsem jim říkal (s mírnou výčitkou - jejich vina): 2 kroky doprava, následující větu s otcovskou trpělivostí, mírně, rukou zdůrazní naléhavost zákazu. Nejezte to ovoce, 3 kroky doleva a teprve pak: budou z toho jen maléry! Nyní s ironickou výčitkou, ruce spojit za zády, narovnat se, odchází šikmo od diváků, v intonaci hněv. Ale oni ne. Zastaví se, krátké zamyšlení, pak se dobrácky vrací. Mně by ani tak nevadilo, kdyby si jednou kousli, dvakrát, - zastaví se, otočí k divákům a jakoby nevěřičně a šokovaně (ruce v bok): ale oni si z toho udělali **marmeládu!**

Dva kroky směrem doprava, pak (poměrně monotónně a svižně): A pak, když už jsem jim dal celou Zemi, tak pořád brblali. Dej nám i tohle, dej nám tamto. Chtěli jste to, tak jsem vám dal deset věcí (?), které nesmíte dělat. Kam to vedlo? Zase dramatická pauza, s otázkou popojde dopředu k divákům.

Jen k tomu, že jste začali vyžadovat nějakou odměnu a já, JÁ, zamyšlení, aby ukázal, jak náročné bylo udělat takovou specialitu musel udělat speciální místo, ze všech míst nejhorší, kam vás pošlou, když něco zlého provedete, následující větu pobaveně, vesele což mimochodem kromě dělání **marmelády** poznání skoro nic není, provedete.

Mávne rukou. Nakonec z toho vzešly jen zlodějiny, korupce, hladomor, vraždy, mučení. A právníci.

S následující větou vytáhne opět minci. Tak jsem si řekl: Nyní velmi výrazně, „můžu“ zdůraznit i pohybem hlavy dopředu k divákům: To né, na to se vám můžu. Při každé následující větě si zase hodí mincí. Zkusil jsem nějaký spektakulární odchod, zkusil jsem vás utopit. Ale ani to vás neodradilo a furt mě otravujete svými prosbami.

Celý se otočí k divákům, sedne si na stůl, mluví otráveně, unaveně. Hlavně **v neděli**, když chci mít **klid!** To dokáže boha vytočit.

Otáčí se k A+A: Cože jste to chtěli?

Artie: Je trochu zaražen boží nevstřícností, proto odpovídá jako politik.

Postoupí směrem k němu, Artur se schová za ním.

Dobrý den, Bože. Putovali jsme dlouho, po strastiplné cestě, než jsme dosáhli tohoto posvátného místa...

Bůh: ~~Během Artieho kecání popochází, pak se zastaví a Tónem - „nekecej, k věci“:~~ **Vím-vím-vím.** Formulujte svou žádost.

Artie: Trochu překvapeně, jako by právě odhalil rozpor v božské osobě.

Tu nevíte?

Bůh: Intonací musí vyjádřit - to je ale prostáček, když si to myslí.

Synkupanno-**vím**, ale to byste to měli příliš jednoduché.

4. Žádost

Artie: Přeslápně, opře se o hůlku, aby se cítil jistější. Artur vykoukne po jeho levé ruce a souhlasně pokývá hlavou.

Tak tedy, přišli jsme se zeptat, který ze světů, jež jsi stvořil, je nejlepší z možných světů?

Bůh:

Už zase.

Artur: Vystoupí vedle Artieho.

Je to pro nás velmi důležité.

Bůh:

4. scéna – režijní verze - část

Vím, ale nemohu vám na to dát jednoduchou odpověď.

Artur se zaraženě podívá na Artieho, na Boha, znovu na Artieho.

Artie: *Zaraženě udělá krůček dozadu, napřímí se. Intonace mezi překvapením a nespokojeností či konfrontací.*

Co *pauzička* tím myslíte?

5. Vysvětlení možných světů z hlediska jejich Tvůrce

Bůh:

Ty bys ~~Vy byste~~ to už dávno měl vědět nejlépe. Nyní vstane a jde doprava. Před počátkem ~~všeho~~ všeho jsem se do toho trochu zamotal. Víte (k divákům), jsem ~~nekonečně~~ sice dokonalý, ale možných světů je - podle interpretace, ke které já se kloním tuto vsuvku říká opět pobaveně, s mrknutím na diváky - nekonečně mnoho. A + A během repliky se otočí za Bohem, Artur přejde na Artieho pravici.

Artie: *2 kroky směrem k B., zamyšleně, jde o teorii.*

To znamená, *pauze* že pro každý dobrý svět lze nalézt nějaký lepší, je to tak?

Bůh: *přejde zase doleva*

Bingo Bingo! A to je docela **problém**, když se nad tím zamyslíte.

Máte to? *Natočí se tak, aby ta otázka byla směřována divákům.*

Artur: *Usilovně přemýšlí.*

Ne.

Bůh:

To jsem věděl, já jen šprýmoval. *S předchozí větou pobavený smích, Artur zmateně a zahanbeně couvne k Artiemu.* Víte, **já** preferuji **bytí před nebytím**, a to i pro vás, <k publiku> ~~moji miláček~~ *moji miláček. Během předchozí věty přejde mezi Artura a Artieho a vezme je kolem ramen.* Proto jsem se rozhodl, že něco stvořím. *Ted' je poplácá a odchází doprava.* Ale, jak to pěkně řekl nebožtík Leibniz v nějakém svém dopise, ke všemu potřebuji **důvod**.

Artie:

Dopise?

Artur:

Dopise?

To Artieho naštvte, proto od Artura poodejde.

Bůh:

Mávne rukou. Nebo knížce, pro mě je to jedno jako druhé. Zkratka - *obrázka.* Domníval se, *následující větu říká pomalu a důrazně, jako by to byla přednáška* že pouze jistá vlastnost nějakého světa je pro mě dostatečným důvodem - *toto zopakuje, aby to posluchači stihli zapsat,* abych jej stvořil, jinak nic **nie**.

Nakonec z něj vylezlo, že jsem stvořil **pouze nejlepší** z možných světů.

Artur:

Takže už jsme v něm? Radostně. Ale to přece... Po chvíli, když si uvědomí, co všechno se už stalo. - Přitom by se zase trochu vzdálil od Artieho, aby se připravil vpád Artura 3.

Výborně!

Bůh:

Nepřerušuj. *K Arturovi, tónem jako že „neboj, hned to bude“.* *Následující věta ale k divákům.* To ale zavání **kontradikcí**, he? *S touto alternativou se obrací k Artiemu.* Nekonečně mnoho světů, tak který z nich je nejlepší? No? *S touhle k Arturovi... Ale zase nechci nestvořit nic. ... a s otázkou k divákům uprostřed.*

Jak z toho ven?

4. scéna – režijní verze - část

Artie:

Stvoříte všechny.

Artur:

Všechny?

Sbor:

Všechny!

Bůh:

Přesně tak. **Dostatečným důvodem** pro mě bylo - *bude to zase takové veselé, pobavené přiznání* a přiznám se, bylo to sobecké -, že něco *pauza* je lepší než nic, a v tomto případě něco *pauza* je všechno.

Artur: *zděšeně*

Takže nejlepší z možných světů neexistuje?

Bůh:

~~No, to bych zase netvrdil.~~ **Nepřerušuj.** Můžete to interpretovat tak, že pro každé individuum existuje jistá ideální distribuce vlastností, a dokonce i může existovat svět, v němž je tato **distribuce ideální pro všechna individua**, *při zkoušení se vymyslí, jak sbor pronese toto dlouhé opakování* ale...

Artur: *Musí vpadnou a Boha přerušit - je mu nemilá jakákoli pochybnost o existenci nejlepšího světa. Neříká to ovšem konfrontačně jako výtku, nýbrž ustrašeně.*

Jaké ale?

Bůh:

...no, jak jsem říkal na počátku. *V intonaci předchozí věty bude výčitka - „aha, měl jsem pravdu.“* **Frňáte.** Takže *pauzička* třeba už v tom světě jste, ale pořád se vám něco nelíbí - *tuto větu asi parodicky.* Jste totiž sobci, otravujete si životy navzájem, a pak brečíte. *Následující věta přináší úplně novou myšlenku, která s předchozí nesouvisí. Jak to napojit?* Chtěli byste porovnávat světy zvnějšku. Chtěli byste říct: **ten a ten svět je lepší pro to a to.** Jenže to nejde. Nemůžete totiž vylézt ven.

6. Katastrofa - dramatický vrchol celé hry

<V tuto chvíli vpadá do prostoru další Artur.>

Artur#3:

Zadrž, Arture!

Artie:

Himmelhergottkrucifix - další!

Bůh a sbor by se přitom strašně rozesmějí.

<Vrhne se na Artura, který drží Kladiivo, povalí jej na zem. Artie se sám zmocní Kladiiva, ale zaútočí na Boha, který jej pomocí Sboru srazí na zem a zabaví mu Kladiivo. Sbor nakonec odděleně drží všechny Artury. Ve vřavě je odkopnut Primum movens. Bůh v určitou chvíli zamává „do kamery“, viz vtip u Platóna.>

Bůh:

Arture, Arture, Arture. Museli jste hýbat s nehybným hybatelem? Dost tak zamotáte hlavu fyzikům v několika aristotelských světech. A vůbec, co vás to napadlo?

Artur#3:

Ale, vždyť já jsem jej chtěl zastavit!

Bůh:

Arture, prosím tě. Já jsem **BŮH**, já se o sebe dovedu postarat. Všechno vím, všechno

4. scéna – režijní verze - část

můžu už z definice. Nahlédni do svého srdce, a podívej se, že jsi ve skutečnosti doufal zaujmout **MĚ** místo.

Artur:

To není pravda!

Bůh:

Ano, ano. Ty jsi celý život byl jen loutkou, vlečen událostmi, a to i teď. ~~Možná jsi tomu nakonec chtěl zabránit, ale tady~~ Artur ale <i. e. Artie> doufal v pravý opak. Byl jsi návnada, sama navnaděná na vidinu světa, v němž jsi pánem nad svým životem. Najdi v sebe důvěru, nenech se ovládat situací, pokus se situaci ovládnout.

Artur: šokovaně, nepřičetně

Rudolf? Artie? Artur?

Zatočí se mu hlavu (tj. pootočí se kolem své osy) a omdlí. Přitom jej zachytí sboristé a něco s ním udělají (budou držet, položí...), uvidíme.

A ty, Arture <i. e. Artie>. Ty jsi ze všech nejtragičtější. Vždyť bys měl poznat, že já nejsem tak docela pravý Bůh. Já jsem pouhá představa, šalba smyslů. Pravého Boha **jen tak nepotkáš** ve světě, ať už je jakkoliv možný. Natož zabít.

Artie:

Ty, ty jedna, představo!

Bůh:

~~Arturové,~~ Je čas, abyste opustili moji kancelář, to víte, musím se postarat, aby vycházela čísla ve fyzikálních experimentech. Takže, pokud mne omluvíte.

<Někdo ze Sboru otevře dveře.>

Artur#3:

Počkej, Bože. Co mám nyní dělat?

:ArtieNějaké pohyby...

A já?

Bůh:

To je na vás, ~~třeba~~ **určitě** to zjistíte v další scéně. Hlavně nepolykejte kyanidové kapsle. A povzbuďte Descartese, ať mi více důvěřuje.

<Sbor vyhodí Artury dveřmi.>

7. Ukončení scény

Bůh:

Tak, to bychom měli. Zavolejte Světloňose, ať si přijde zahrát stupido o nějaké duše.